

έσχισε τὸν ὄμιλον, σύρουσα ἐκ τῆς χειρὸς ἐν ἐξ ἐκείνων τῶν παιδίων, τὰ ὅποια πρὸ ὀλίγου μὲ εἶχον χλευάσει.

— Θὰ ζητήσης συγχώρησιν ἀπὸ τὸν κύριον Ἀνδρέαν, τῷ εἶπε.

Τὸ παιδίον, τρέμον, μ' ἐπλησίασε καὶ κλαίον μοι εἶπεν.

— Ὁ Λάζαρος εἶνε ἡ αἰτία, ὁ Λάζαρος! αὐτὸς μᾶς ἔδωκε χρήματα γιὰ νὰ φωνάξουμε.

— Διάβωλε! ἀνέκραξε μωλωθρός τις παρατυχὼν ἐκεῖ, θὰ τον ἔβαλε βέβαια ὁ Παλακίδας διὰ νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἡννόησα τότε ὅτι εἶχον ἐμπνεύσει τὸν οἶκτον... Ἐφυγον ἐκ τῶν τόπων ἐκείνων, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων πλήρεις δακρύων. Μόλις ἐξῆλθον τοῦ χωρίου, ἔτρεξα ὡς παράφρων εἰς τὴν δάσιν.

— Τέλος πάντων τὸ κατώρθωσαν, ἔλεγον καθ' ἑαυτὸν αὐριον θὰ μὲ διακηρύξουν παράφρονα!

Εἰς μάτην προσεπάθησα ν' ἀναλάβω τὴν πρῶτην μου γαλήνην.

— Ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι ἐννοῶ, ἔλεγον καθ' ἑαυτὸν, ὅτι τὸ λογικόν μου εἶνε ὑγιές· ἐννοῶ τὴν ἀτιμον σκευωρίαν, τὴν ὁποίαν παρεσκεύασαν ἐναντίον μου· ἀναγνωρίζω τὰ δένδρα, τοὺς δρόμους, τοὺς ὁποίους πολλάκις διῆλθον· αἱ δὲ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, ζωηραὶ καὶ διαυγεῖς, βασιανίζουσι τὸ πνεῦμά μου.

Καθ' ὁδὸν εὐρέθην πρὸ ρύακος, ἀρδεύοντος τὸ δάσος, καὶ ἔκλινα πρὸς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ὅπως ἴδω τὸ πρόσωπον μου ἐν τὸς αὐτοῦ· ἦτο τοσοῦτον ὠχρόν, ὥστε ἐφοβήθην.

— Ἀχ! ἂν με ἴδῃ ἡ Ἀρτεμις, θὰ με λυπηθῇ, ἀνέκραξε.

Δὲν ἐτόλμησα νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ φρούριον.

Ἀγνοῶ ἐπὶ πόσας ὥρας ἐπλανώμην πέραξ τῶν τόπων ἐκείνων· κατὰ πάσαν στιγμὴν ἔτρεχον πρὸς τὸν ρύακα ὅπως ἐγκατατοπτρίζωμαι ἐντὸς αὐτοῦ καὶ πάντοτε ἔβλεπον τὸ πρόσωπόν μου ὠχρότερον. Προσεπάθουν νὰ πείσω ἑμαυτὸν ὅτι ἦτο ἀπάτη τῆς φαντασίας μου... Ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ἦτο λεῖτον καὶ διαυγέστατον, ὅλα δὲ τὰ ἀντικείμενα, ὁ οὐρανός, τὰ δένδρα, τὰ φορέματά μου ἀντηνέκλων ἐν αὐτῷ πανομοιότυπως.

*Ἐπεται συνέχεια.

*** Τ.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

[Συνέχεια].

Ἡ Ἀγνή ἀνεγνώρισε πάραυτα τὸν Ἐρρίκον ὡς ἐκ τῶν ἀγρίων καὶ ἀπειλητικῶν κινήματων του, καὶ ἰδίως ὡς ἐκ τοῦ πυρός, τὸ ὅποion ἐξέπεμπον οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀναμέσον τῶν ὀπῶν τῆς προσωπίδος του.

— Αὐτὸς εἶνε! εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς πρὸς τὸν μαρκήσιον Δὲ Βιλλέναν, ἐγχειρίζουσα συγχρόνως πρὸς αὐτὸν τὸν δακτύλιον αὐτῆς.

Ὁ συνωμότης κατῆλθε τῆς ἐξέδρας, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἐσταμάτησε, κρατήσας αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὶδος τοῦ μανδύου του· ἐνῶ δὲ ὁ τελευταῖος οὕτως ἔστη καὶ ἡκροᾶτο μετ' ἐκπλήξεως τοῦ δὸν Παχέκου, φωναὶ ἄγρια καὶ ὀρμητικαὶ ἀντήχησαν πανταχόθεν.

Τότε λαμπαδηφόρος τις ἀφῆκε νὰ πᾶσιν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ βασιλέως· ἡ λαμπάς, τὴν ὁποίαν ἔφερε, καὶ ἦτις μετέδωκε πάραυτα τὸ πῦρ εἰς τὸν ποδὴν μανδύαν του.

Ἐν ἀκέρει τὸ πῦρ περιέζωσε τὸν δυστυχῆ βασιλέα πανταχόθεν, ὁ δὲ λαὸς ἤρξατο φεύγων ἔντρομος.

Ἀφῆνης ὁ δὸν Ἀλφόνσος καὶ οἱ σύντροφοι αὐτοῦ ὤρμησαν πρὸς τὰς πλυντρίας, αἵτινες ἴσταντο θεωροῦσαι διαβαίνουσιν τὴν λιτανεῖαν καὶ φέρουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των τὰ σκεπάσματα, ἅτινα πρὸ ὀλίγου εἶχον πλύνει, ἤρπασαν αὐτά, ὕγρα ἔτι ὄντα, καὶ, ἐπανελθόντες, περιεκάλυψαν δι' αὐτῶν τὸ σῶμα τοῦ βασιλέως· εἶτα δέ, οἶονεῖ ὑποστηρίζοντες αὐτόν, ἔλαβον τὸν δυστυχῆ Ἐρρίκον εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ ταχεῖς, ὡς ἀστραπὴ, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ λεωφορεῖον, ὅπερ ἤδη ἀνέμενε αὐτούς.

Τὸ πλῆθος εὐκόλως παρεμέρισε τότε, ὅπως ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν διόδον εἰς τοὺς εὐγενεῖς τούτους νέους, οἵτινες προθύμως προσεφέρθησαν ὅπως σώσωσιν ἀπὸ βεβαίου καὶ ὀδυνηροῦ θανάτου τὸν ἀνθρώπινον πλάσμα.

Ἀλλ' αἶφνης ἄνθρωπός τις, ὅστις ἴστατο πρὸ ἐνὸς τετάρτου ὀπισθεν γωνίας τινὸς τῆς γεφύρας, θεωρῶν μακρόθεν τὰ γινόμενα, ὤρμησεν ἀγρίως κατ' αὐτῶν, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας γυμνὸν τὸ ξίφος.

Ἐκπλαγέντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκήτῃ ταύτῃ προσβολῇ ὁ δὸν Ἀλφόνσος καὶ οἱ σύντροφοι αὐτοῦ καὶ νομίσαντες ὅτι ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος θὰ παρηκολουθεῖτο καὶ ὑπὸ ἄλλων πολλῶν, ἐτρέπησαν πάραυτα εἰς φυγὴν, καταλιπόντες ἐπὶ τῆς γῆς τὸν δυστυχῆ βασιλέα.

Τότε δὲ ὁ ἄγνωστος, ἐπωφεληθεὶς τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἔτρεξε πρὸς τὸν βασιλέα, ἀφῆρσε τὰ σκεπάσματα, δι' ὧν εἶχον περιτυλίξει αὐτόν, διὰ δὲ τῶν στιβαρῶν βραχιόνων του ἀνεγείρας αὐτόν, εὐρέθη δι' ἐνὸς πηδημάτος ἐπὶ τῆς προκυμαίας καὶ ἐρρίφθη ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ μετὰ τοῦ πολυτίμου φορτίου του. Τὰ κύματα, διαχωρισθέντα πρὸς στιγμὴν εἰς τὴν πτώσιν ἐκείνην, ἠνώθησαν μετ' ὀλίγον καὶ πάλιν.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀγνή, μόλις εἶδε τὰς φλόγας ἐκείνας ἀπειλούσας τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως, ἔπεσε λιπόθυμος κατὰ γῆς· ὅτε δὲ οἱ ἀκόλουθοι αὐτῆς κατώρθωσαν, μετὰ πολλὰς καὶ ἐπισταμένους ἐρεῦνας, ν' ἀνεύρωσι τὴν δυστυχῆ νέαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς, μετέφερον αὐτὴν πάραυτα εἰς τὸ φορεῖόν της.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπειρον πλῆθος λαοῦ συνωστίζετο ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὰ ὕδατα, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἶχον ριφθῇ οἱ δύο ἥρωες τοῦ ἡμετέρου δράματος.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀνεφάνησαν ἐπὶ τῆς ἐ-

πιφανείας τῶν ὑδάτων, κρατούμενοι ἐκ τῶν χειρῶν, ὡς δύο μανιώδεις ἀντίπαλοι· ἀλλὰ τὰ ὀρμητικὰ κύματα τοῦ ποταμοῦ ἐκάλυψαν αὐτοὺς καὶ πάλιν καὶ τὸ πλῆθος ἀπεσύρετο μετὰ λύπης, σκεπτόμενον τὴν ἀγωνίαν τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων.

Ἐν τούτοις οἱ δύο οὗτοι γενναῖοι ἄνδρες, καίπερ ζαλισθέντες ὡς ἐκ τῆς πτώσεως, δὲν ἀπεθαρρύνθησαν, ἀλλὰ, βοηθοῦμενοι ἀμοιβαίως, ἤρχισαν νὰ κολυμβῶσι μετ' ἀπιστεύτου δυνάμεως. Ἀλλ' αἶφνης ὁ Ἐρρίκος ἠσθάνθη δριμύτατον πόνον καὶ ἐνόμισεν ὅτι αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειψαν. Εἶχε κατακαθῇ ὑπὸ τοῦ πυρός ἡ μία τῶν κνημῶν του.

Καὶ ἔστη ἀκίνητος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων, τὰ ὅποια αἶφνης κατεκάλυψαν αὐτόν.

Πάραυτα δὲ στιβαρὰ τις χεὶρ ἐκράτησεν αὐτόν.

— Μεγαλειότατε, εἶπε τότε ὁ ἄγνωστος, κρατῶν αὐτόν πάντοτε ἐκ τῆς ὀσφύος καὶ ἐπιπλέων μετὰ κόπου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων, ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν ὅτι θὰ κατορθώσωμεν νὰ σωθῶμεν.

— Λεδέσμα! ἀνέκραξεν ἐκπληκτός ὁ Ἐρρίκος ἀναγνωρίσας τὴν φωνὴν τοῦ εὐνοουμένου του, λοιπὸν ζῆς!... κ' ἐγὼ σ' ἐνόμιζον νεκρόν!

Καὶ μόλις εἶπε ταῦτα, αἱ δυνάμεις του ἐξηντλήθησαν ὀλοτελῶς.

Ὁ δὸν Βελτράν ἐνόμισε τότε ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐλιποθύμισε καὶ ἀνῆγειρεν αὐτόν ἰσχυρῶς.

— Θάρρος, Μεγαλειότατε, θάρρος! ὀλίγα λεπτὰ ἀκόμη καὶ ἐσώθημεν.

— Ἀδύνατον, φίλε μου, εἰμαι πληγωμένος. Ἀφῆσέ με. Θὰ πνιγῇς καὶ σύ, χωρίς νὰ δυνηθῇς νὰ με σώσης.

Καὶ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς. Αἱ δυνάμεις τοῦ κόμητος Δὲ Λεδέσμα ἤρχισαν νὰ ἐγκαταλείπωσιν αὐτόν· οὐχ ἦττον διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ἐξηκολούθησε κολυμβῶν μετ' ἀπελπιστικῆς ἀγωνίας, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ἐκράτει ἀπὸ τῆς ὀσφύος τὸν βασιλέα, τὸν ὅποιον ἔσυρεν αὐτομάτως.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπηλπίσθη καὶ οὗτος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς τυλμηρᾶς ἐπιχειρήσεώς του· καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ ἀπηυδῆκός καὶ ἀποναρκωθεὶς βραχίων του ἐγκατέλειπε, χωρίς νὰ το ἐννοήσῃ, τὸ πολυτίμον φορτίον του, τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ συμπαρέσυρον αὐτόν μέχρι τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ καὶ τον ἔρριψαν ἐπὶ τινος καλαμῶνος, ὅστις εἶχεν ἀναφυῇ ἐντὸς τῶν ὑδάτων.

Ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου ἐτρόμαξεν αἶφνης αὐτόν καί, καταβαλὼν πάσας τὰς δυνάμεις του, ἤρπασε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὰς ρίζας τῶν καλῶμων, ἐνῶ διὰ τῆς ἐτέρας ἐκράτει πάντοτε τὸ πολυτίμον φορτίον του.

Ὅτε δὲ μετὰ κόπου πολλοῦ κατάρθωσε ν' ἀναρριχηθῇ ἐπὶ τῆς ὄχθης, ἀφῆκε πρὸς στιγμὴν ἐπ' αὐτῆς τὸ σῶμα τοῦ Ἐρρίκου καὶ ἐκάθησεν ἀσθμαίνων ὅπως ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον. Μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ πεπηγότος σώματος τοῦ

δυστυχῶς βασιλέως τῆς Καστιλλίας, ἔλυσε τὰ ἐνδύματά του, ὅπως δυνήθη ν' ἀναπνεύσῃ καλλίτερον καὶ ἤρξατο ἐντρίβων αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς του καθ' ὅλον τὸ σῶμα καὶ ἰδίως κατὰ τὴν καρδίαν.

Μετὰ παρέλευσιν δ' ὀλίγων στιγμῶν ὁ Ἑρρίκος, στεναίνων ἐλαφρῶς, ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καί, ἀναγνώνισας τὸν δὸν Βελτρὰν Δὲ Λὰ Κουέβαν, ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

— Εὐχαριστῶ! εἶπε διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς καὶ μὲν ἀκουομένης.

Ἐπανέκλεισε δὲ κατὰ σκοπὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπεκοιμήθη ἡσύχως.

Ἄλλ' ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας, ἐπανακτῆσας καὶ οὗτος τὰς δυνάμεις του, ἤγειρεν αὐτὸν καὶ πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ μετέφερεν αὐτὸν εἰς τὴν μικρὰν μυστικὴν οἰκίαν του, τὴν ὁποίαν οἱ ἀναγνώσταις μάς ἤδη γνωρίζουσι.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σε ἀρήσω μόνον, Ἑρρίκε, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, οἶονεὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν βασιλέα, διότι οἱ ἐχθροί σου εἶνε καὶ ἐχθροί μου, καὶ διότι, ἄνευ σοῦ, ὁ ἤδη πανίσχυρος κόμης Δὲ Λεδέσμας θὰ κατακτῇ νὰ ἐπαιτῇ τὸν ἄρτον του.

Z'

Δέκα πέντε ἡμέραι εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς θαυματουργοῦ ἐμφανίσεως τοῦ κόμητος Δὲ Λεδέσματος.

Πολυάριθμοι ἐργάζοντο ἐν τῇ παρὰ τὴν εἰσόδον τῆς πόλεως Ἀβίλης κειμένη εὐρυτάτῃ καὶ ἀπεράντῃ πλατείᾳ, παρ' ἣ ἀνηγείρετο μεγαλοπρεπὲς θέατρον, τὸ ὁποῖον διεκόσμου μετ' ἄκρας φιλοκαλίας καὶ κομψότητος.

Ὅπισθεν τοῦ θεάτρου τούτου, πεντήκοντα περίπου κάπηλοι τοῦ στρατοῦ, βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ τῶν τέκνων αὐτῶν, κατεγίνοντο ἀνεγείροντες μικρὰ παραπήγματα καὶ σκηναί, ἐνθα διάφοροι περίεργοι διαβάται, οἵτινες, προσκληθέντες ὑπὸ τῶν συνωμοτῶν, ἤρχοντο ἐκ διαφόρων μερῶν τοῦ βασιλείου, κατέπαυον τὴν πεινᾶν των καὶ ἔσθονον τὴν δίψαν των.

Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ἀβίλης ἀνήγγειλαν τὴν ἐνάρξιν τῆς ἀλλοκότου τελετῆς, ἣν κατωτέρω θὰ περιγράψωμεν, καὶ χάριν τῆς ὁποίας εἶχε συναθροισθῇ ἄπειρον πλῆθος λαοῦ, εἰς ἐκ τῶν καπήλων, οἵτινες εἶχον διαταχθῇ νὰ παρευρεθῶσιν ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς ἐορτῆς, ἔσχε τὴν ἐπιτυχὴ ἰδέαν ν' ἀναρτήσῃ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς ὑπερμεγέθους σκηνῆς του μεγάλῃν τινὰ σανίδα, ἐφ' ἧς ἀνεγινώσκοντο αἱ ἐξῆς λέξεις, γεγραμμέναι μεγάλῳις γράμμασιν:

ZHTO O DON ALFONSO O DUEKATOS!

Κάτωθι δὲ αὐτῶν ἀνεγινώσκετο ἡ δελεαστικὴ λέξις. Καπηλείον (Taverna), καὶ κατωτέρω ἀκόμη, ἐν εἶδει εἰδοποιήσεως πρὸς τὸν λαόν, ἡ ἐξῆς ἀποφθεγματικὴ φράσις: «Μάθετε, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅτι ὁποῖος σήμερα σπᾶσῃ τὰ ποτήρια θὰ τὰ πληρώσῃ!» (Sedan los grandes y chicos que hoy quien rompe, paga!)

Οὐδεὶς ὁ διερχόμενος ἐκείθεν καὶ μὴ ἀ-

ναγινώσκων τὰς λέξεις ταύτας. Ἄλλὰ δυστυχῶς ἡ θύρα τοῦ καπηλείου ἦτο ἐρμητικῶς κεκλεισμένη, ὥστε ἕκαστος διήρχετο λέγων:

— Αὐτὸς ὁ κάπηλος πρέπει νὰ ᾔνεξ-αίρετος ἄνθρωπος· θὰ ἔλθω εἰς τὸ καπηλείον του μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐορτῆς.

Ἄλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ σταματήσῃ, φοβούμενος μὴ καταπατηθῇ ὑπὸ τοῦ συνωθουμένου καὶ διαβαίνοντος ἐκείθεν πλήθους. Ἡ ἀπέραντος πλατεῖα ἔδρευε κυρίων, σπουδαστῶν, κληρικῶν, πολιτῶν καὶ χωρικῶν ἐξ ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν καὶ χωρίων τοῦ κράτους, οἵτινες ἀνέμενον τὴν ἐνάρξιν τῆς ἀλλοκότου ἐκείνης τελετῆς, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἠθέλωμεν τολμήσει νὰ περιγράψωμεν, ἂν δὲν περιείχετο εἰς ὅλα τὰ χρονικὰ ἀπομνημονεύματα καὶ τὰς ἱστορίας τῆς Ἰσπανίας.

Εἶχον ἀνεγείρει τὴν αὐλαίαν, ἥτις ἐκάλυπτε τὴν πρόσοψιν τοῦ θεάτρου, καὶ ἐδείκνυν εἰς τὸν ἐκπεπληγμένον λαὸν ἱκρίον, ἐφ' οὗ ἦτο ἐστημένον ἀνδρείκελον, παριστῶν τὸν δὸν Ἑρρίκον τὸν τέταρτον.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας, παριστάνομενος μεγαλείτερος καὶ παχύτερος ἢ ὅσον ἦτο πραγματικῶς, ἦτο ἐνδεδυμένος μακρὸν καὶ πένθιμον φόρεμα καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ θρόνου του. Ἐφ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸ διάδημα, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς χειρὸς του ἐκράτει τὸ σκήπτρον· ἐπὶ τινος δὲ προσκεφάλου, ἀπέναντι αὐτοῦ τοποθετημένου, εἶχον ἐναποθέσει τὸ ξίφος του.

Πολυάριθμοι ἀστυνομικοὶ κλητῆρες περιεστοίχιζον τὸ ἱκρίον, ἡ δὲ καστιλλιανὴ σημαία ἐκυράτιζεν ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ θεάτρου.

Ἄπαντες δὲ οἱ συνωμόται, ἀφ' ἡρώδης στήσαν τῆς θείας λειτουργίας, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν πλατεῖαν, προηγουμένης τῆς μουσικῆς· ἐν τῇ μέσῃ δὲ αὐτῶν ἔβαινε ὁ βασιλεὺς δὸν Ἀλφόνσος ἐπὶ ὠραίου ὑποκιτρίνου ἵππου (caballo di color de gamuza), τοῦ ὁποίου ἄπασα ἡ ἵπποσκευὴ ἦτο χρυσοκέντητος.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. * *

ΓΑΒΡΙΗΛ ΠΡΕΒΟΣΤ

Η ΔΟΥΛΗ

Α'

Ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ τρόπου, δι' οὗ ἀγαπῶσιν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ὅταν μᾶς ἀγαπῶσιν. Ἐκαστος εἶπε τὴν γνώμην του ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, τοῦ ἀνεξαντλήτου καὶ ἐπ' ἄπειρον παραλλάσσοντος ἀπὸ λαοῦ εἰς λαὸν καὶ ἀπὸ γυναικὸς εἰς γυναῖκα.

Ρῶσός τις εὐπατρίδης, ἐξηκοντούτης περίπου, ὅστις ἔμενε σιωπηλὸς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως, ἐφάνη αἰφνης ἀναμνησκόμενος θλιβεροῦ συμβάντος καὶ εἶπε:

— Πάντες εὐχονται νὰ ἀγαπῶνται.

Τοῦτο ἔχει τι τὸ κολακευτικὸν διὰ τὴν φιλοτιμίαν των. Καὶ ἐν τούτοις, πιστεύσατέ μοι, ὁ ἔρως τῆς γυναικὸς εἶναι ἐνίοτε φοβερώτερος τοῦ μίσους αὐτῆς!

Ἐπειδὴ διεμαρτύροντο, ὁ λέγων ταῦτα προσηνέχθη νὰ ἀποδείξῃ τὸ γεγονός, καὶ ἤρξατο τῆς ἐπομένης διηγήσεως:

Κατὰ μῆνα Ἰανουάριον, φίλοι τινὲς εἰμεθα συνηγμένοι εἰς τὴν οἰκίαν μου περὶ σαμβάριον, πίνοντες κύπελλα θερμοῦ τεύτου μετὰ ρουμίου, ὅταν εἶδον εἰσερχόμενον τὸν κόμητα Τοχεμόβσκι. Ἐφόρει ἐνδυμασίαν ταξειδιώτου καὶ ἐφαίνετο πολὺ ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένος. Δὲν ἐβράδυνα νὰ μάθω ὅτι ἔλαβε διαταγὴν τοῦ Τσάρου νὰ φύγῃ ἐκ Πετροπόλεως, ἐντὸς εἰκοσι τεσσάρων ὥρων, ἐξοριζόμενος εἰς τὰ ἐν Πολωνίᾳ κτήματά του.

Κατεμηνύθη ψευδῶς ὡς μετέχων συνωμοσίας· μολοντί δὲ τὰ προηγουμένα καὶ οἱ οἰκογενειακοὶ αὐτοῦ δεσμοὶ διέψευδον τὴν ἀποδιδόμενην αὐτῷ κατηγορίαν, θὰ ἦτο ἐν τούτοις κινδυνώδης νὰ ἀπολογηθῇ, πρὶν ἢ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν, καὶ ἠθέλησεν, ὡς πιστὸς ὑπῆκοος, ν' ἀπέλθῃ πρῶτον, ἐπιφυλασσόμενος ν' ἀποδείξῃ κατόπιν τὴν ἀθώότητά του.

Ἡ θέσις αὐτοῦ ἦτο δυσχερὴς καὶ τὸ ἡννοεῖ. Ὁ κρύφιος ἐχθρὸς, ὅστις ἠδυνήθη νὰ γεννήσῃ κατ' αὐτοῦ τόσῃ βραδείᾳ ὑπονοίᾳ, θὰ ἐφρόντιζε βεβαίως νὰ τὸν καταστρέψῃ, καὶ ἦτο ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι θὰ ἐζήτηι νὰ ἐπιρρίψῃ κατ' αὐτοῦ πᾶσαν συνδιάλεξιν, ἣ πᾶσαν σχέσιν, ἣν ἤθελε συναΐει μεθ' οἱουδήποτε πρὸ τῆς εἰς τὰ κτήματα αὐτοῦ ἀφίξεώς του. Τῷ ἐχρειάζετο μάρτυς, ἵνα βεβαιώσῃ τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ, καὶ ἦλθε νὰ με παρακαλέσῃ νὰ τῷ χρησιμεύσω ὡς τοιούτος.

Τὸ ὄχημά του ἀνέμενε εἰς τὴν θύραν. Παρεκάλεσα τοὺς φίλους μου ν' ἀπέλθωσιν, ἡτοίμασα τὸν ὀδοπορικόν μου σάκκον, καὶ μετὰ δύο ὥρας ἐτρέχουμεν ἐν πλήρει ταχύτητι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀσκόβ.

Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύτατον. Μολοντί δὲ εἰμεθα περιβεβλημένοι διὰ σιουρῶν καὶ ἐροφῶμεν συχνάκις ρακὴν, οὐχ ἥττον μετὰ δυσκολίας ἐπαλαιομεν κατὰ τῆς προόδου ἀποναικώσεως, τῆς παραλούσεως πάσας ἡμῶν τὰς κινήσεις.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ προχωρήσωμεν. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ταχύτης τῆς πορείας ἡμῶν, ἐν πλήρει νυκτί, μᾶς ἀπεμάκρυνεν ἐντελῶς πάσης κατοικίας, καὶ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ φθάσωμεν εἰς τι χωρίον, ἢ οἰονδήποτε σταθμόν, εἰμὴ καταβροχιζόντες, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἀπόστασιν.

Ἐνώπιον ἡμῶν ἐξετείνετο ἡ φαεινὴ πεδιάς ὑπὸ λευκὴν ομίχλην. Κατὰ μακρὰ διαστήματα συνηντῶμεν, ὡς φαντάσματα, ἐλάτας τινὰς μετὰ τοὺς κλάδους χιονοσκεπείς. Οὐδ' ἐν φῶς, οὐδὲ μία οἰκία εἰς τὸν ὀρίζοντα· εἰς ἐπίμετρον δὲ ἀγέλαι λύκων ἐφαίνοντο ὡς μελαναὶ κηλίδες ἐπὶ τοῦ ἀτελευτήτου τούτου πανοράματος.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἡμῶν ἦτο ὡς ἀπολιθωμένος ἐπὶ τῆς ἑδρας του, πλήττων αὐτομάτως τοὺς δύο ἵππους, φέροντας εἰδικὰ